

σμός, καταστρεπτικός κι αξιανάπητος, πότε-ρο περήφανος γι' άγορασμένα ύφάσματα πα-ρά για τίς λευκές καμπυλότητες του στήθους της, πιδ περήφανος για την καθαρόαιμη ρά-τσα των ίπποκάμπων της παρά για τη διαφά-νεια της κόρης των ματιών της.

Τήν περιμένουν σέ κάποιαν άγαθοεργή συν-άθροιση, όπου οι Νηρηίδες κάνουν έξανο συν-οδευόμενες στο μέσον του πλήθους από κορδω-μένους Τρίτωνα, μές στο επίσημο κολλάρο τους, κι όπου οι σειρήνες πρέπει νά είσακου-στούν προς κέρδος των εργατικών κοινοτήτων, πού φτιάχνουν τό κοράλλι.

Θά φτάσει άργοπορημένη, λίγο επίτηδες, για νά κάνει μιάν είσοδο όλο αίσθηση στο μέ-σον της έπίσημης όμιλίας του κυρίου Πρωτέα, ζηλευτού διοργανωτή, αλλά πληκτικού στην άκοή.

Θά φτάσει άργοπορημένη, γιατί, εύτυχι-σμένη να θαυμάζεται κι από τους πιδ ταπει-νούς ύδρόβιους πολίτες, κρατά τους ζωηρούς ίπποκάμπους της και τους άναγκάζει νά φτε-ροκοπούν επί τόπον, προσποιούμενη, πώς δέν μπορεί νά τους καταφέρει νά προχωρήσουν.

Δέν είν' έξ άλλου ευεργεσία νά γοητεύει δωρεάν τά μάτια τόσων φτωχών ανθρώπων;

### III) ΤΟ ΠΛΟΙΟ — ΠΙΑΝΟ

Τό πλοίο γλιστρά μ' έκθαμβωτική ταχυτη-τα στον όκεανό της φαντασίας.

Παράσυρμένο άπ' τίς ρωμαλέες προσπάθει-ες των κοπηλατών, σκλάβων από διάφορες φυλές φανταστικές.

Φανταστικές άφού τά πρόσωπά τους είναι παράξενα, άφού οι γυμνοί τους θώρακες εί-

ναι από σπάνια χρώματα ή άπίθανα στίς πρα-γματικές φυλές.

Υπάρχουν πράσινοι, γαλάζιοι, άλικοι, πορ-τοκαλένιοι, κίτρινοι, ροδόχρωμοι σάν τίς Αι-γυπτιακές τοιχογραφίες.

Στή μέση του πλοίου ένα ύψομένο βάθρο και πάνω στο βάθρο ένα πολύ μακρύ πιάνο με ούρα.

Μιά γυναίκα, ή Βασίλισσα των μύθων, εί-ναι καθισμένη μπρός στα πληκτρα. Κάτω άπ' τά ροδίνα της δάχτυλα τ' όργανο βγάζει ή-χους βελούδινους και δυνατούς, πού σκεπά-ζουν τον ψήθυρο των κυμάτων και τους άνα-στεναγμούς άπ' την προσπάθεια των κοπη-λατών.

Ο όκεανός της φαντασίας δαμάστηκε, κα-νένα κύμα δέ θά τολμήσει νά βλάψει τό πιάνο, άρ-στούργημα έβένινης τέχνης σέ παλλίσαν-δρο, πού λαμποκοπά, ούτε νά βρέξει την τσό-χα των σφυριών και νά σκουριάσει τ' άτσάλι των χορδών.

Η συμφωνία δείχνει τό δρόμο στους κο-πηλάτες και τον τιμονιέρη.

Ποιό δρόμο; Και σέ ποιό λιμάνι οδηγεί; Οι κοπηλάτες δέν ξέρουν τίποτ' άπολύτως, ούτε ό τιμονιέρης. Άλλά προχωρούν στον ό-κεανό της φαντασίας, πάντα μπρός, πάντα πιδ θαρράλει.

Κοπηλάτη στα κουτιά, στα κουτιά, ή Βα-σίλισσα του μύθου τό λέει στη χωρίς τέλος συμφωνία της. Κάθε μίλι πού διατρέχουν εί-ναι κατακτημένη εύτυχία, άφού έτσι πλησιά-ζουν στον ύπερτατο κι άφατο σκοπό, άς ήταν τ' άπόρσιτο άπειρο!

Στά κουτιά, στα κουτιά, στα κουτιά!

## Λεόντιος Μαχαίρας

## ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΓΛΥΚΕΙΑΣ ΧΩΡΑΣ ΚΥΠΡΟΥ, Η ΠΟΙΑ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΡΩΝΑΚΑ ΤΟΥΤΕΣΤΙΝ ΧΡΟΝΙΚΟΝ

### Η ΕΙΣΑΓΩΓΗ :

1. Έβουλεύτηκα έν όνόματι του άγαθού θεού του έν τριάδι προσκυνουμένου, νά έξιγηθώ πε-ρι της άκριβής χώρας Κύπρου. Ός χρόνοι εί-ναι γ' έν τῷ κόσμῳ, ό περασμένος, ό ευρισκό-μενος, και ό ερχόμενος, ήτξου είναι και οι μέ-ραι της ζωής μας, ός γοιόν λαλεί ό Δαβίθ· ότι οι μέρες μας διαβαίνουν και μεις κατα-λυούμεν τους καρπούς άγουργος, και θανατών-ομεν τους γόνιους μας, νά πάρωμεν την κλη-ρονομίαν τους, ός μοροί! και πόσον καιρόν ν' άπαντήσωμεν, μέλλει νά ποθάνωμεν, και για τοϋτον άς άπομεινίσκομεν· όστι νά θέλῃ ό θεός νά σηκώνῃ τους γόνιους μας και νά παίρνωμεν την κληρονομίαν.

Άδῃ πῶς μᾶς παραιπονά ό φρένιμος Σολομών, και λαλεί: ψέματα των ημεμάτων, όλα είναι ψέματα.

2. Έπειδήν τά πάντα διαβαίνουν και τά γι-νίσκονται ξεγούνται, πολλά πεθυμούν όλοι νά γρικίσουν τά διάβησαν, και τάς παλαιάς ιστο-ρίας, ότι μανθάνουσιν τά πράματα τά εδιάβη-

σαν, και άπ' εκείνα μανθάνουσιν και βλέπουν-ται, και άνέν και τινάς έμποδιστή νά βλέπε-ται, μήπως και γλυτώσουν, θέλω ποίσιν διά της χάριτος του παναγίου πνεύματος μικρήν άνθύμην, διά νά την διαβάξουσιν εκείνοι, ό-πιδ ευρίσκονται, οι ποιγοί θέλουν άλεγριάζε-σθαι τάς παλαιάς ιστορίες.

### Η ΕΡΗΜΩΣΗ :

3. Ό μέγας Κωνσταντίνος μετά τό βαπτι-στήνα ελεπν, ότι ή δική μας χώρα ή Κύπρος έμεινεν χωρίς τινάν χρόνους λς', διατι έγίνην πείνα μεγάλη άπιδ άβροχίαν, και οϋλη ή στο-ρά έχάθηκεν· και ή πείνα έγίνην μεγάλη, και οϋλα τά νερά των βρύσων έξεράναν, και έπη-γαίναν οι άνθρώποι άπιδ τόπον εις τόπον μέ τά κτηνά τους νά εύρουν νερόν, νά ζήσουν και τά κτηνά τους· και οϋλα έστεγνώσαν, και λάκκοι και βρύσες, και άφηκαν την πανθαύ-μαστην Κύπρον και έπεράσαν· οδᾶ κ' εκεία ό-που πασαις ήδρεν άνάπαυσιν· και τό νησίεν έμεινεν χωρίς τινάν χρόνους λς'.

παρουσίαση: Γιώργη Κεχαγιόγλου